

NOKIA
banners inside

ANG MGA SAPI NG BIC

Binayaran ko ang singil ng tanghalian. Tatlumpu't limang euro. Nang walang pag-aatubili.

At may isang agarang bunga: wala ni isa sa mga babaeng naroon ang umasa nito, ngunit iyon ay simula pa lamang ng katapusan ng isang pulong.

Habang naglalakad kami sa tabi ng Seine, paulit-ulit silang naghahagis ng mga panunubok na tanong dito at doon. Alam ko kung saan nila gustong pumunta. At dinala ko sila roon isa-isa, hawak sa kamay, nang hindi namamalayan ng sinuman sa kanila.

Tinanong ko sila kung alam nila ang kuwento ni Napoleon Bonaparte na nakatayo kasama ang kanyang kabayo sa pinakamataas na burol, pinanonood kung paano siya mananalo at minamasdan ang kanyang mga kalaban habang nalulupig. Wala ni isa sa kanila ang nakasagot. At gayunman, ako lamang ang Italyanong nanghihimasok na nagsasalita tungkol sa kasaysayan ng Pransiya. Ahahahah.

Pagkatapos ay dumating ang sandali. Nakaupo kami sa harap ng isang café, kumakain kaming lahat ng sorbetes, nang sa wakas ay nagsalita ang pinakamaranasang babae at itinanong ang unang tunay na tanong.

Tapos na ang laro ng trumpo. Nakatapak na muli sa lupa ang lahat. Dumating na ang oras para makinig nang walang maskara at unawain kung paano magtatapos ang larong ito.

Sa ngalan nilang lahat, muli niyang ipinahayag ang pasasalamat sa aking pagtanggap sa paanyaya, ngunit ipinaliwanag niya na kalaunan ay kailangan nilang iulat sa kanilang mga asawa ang kinalabasan ng aming pulong. Sabagay, hiniram ko ang tumitibok na puso ng BIC COMPANY WORLDWIDE, at ginawa ko iyon sa halagang tatlumpu't limang euro lamang.

Nakatayo si Chanel sa isang tabi, pinagmamasdan ako. Mukha siyang tunay na namamangha at tila nagtatanong sa sarili kung sino talaga ako. Kalaunan ay ipagtatapat niya na hindi pa siya nakakikilala ng sinumang tulad ko.

“Naniniwala ako,” sabi ng ginang, “na kung titimbangin ang inyong mga kakayahan, ang lahat ng aming mga lalaki kapag pinagsama-sama ay walang kahit sangkapat ng inyong kakayahan. At tunay akong naniniwala na kaya ninyong gawin mismo ang inyong isinulat—maglunsad ng alok na pagbili ng sapi para sa BIC. Ngunit ito ang aking tanong: Magkano ninyo gustong ibenta ang GILLETTENARRATIVE.COM? At ipinapangako ko po sa inyo na sa loob ng dalawampu’t apat na oras ay pipirmahan namin ang kontrata at ipadedeposito ko ang pera—o ang mga sapi—saanman ninyo naisin.”

Tumingin ako sa kanya at sumagot: “Bakit ninyo gusto ang aking website?”

Agad dumating ang kanyang sagot. “Gusto naming maglagay ng mga banner ng NOKIA sa loob ng website ng APPLE. Sapat na bang malinaw iyan? G. Frega, wala kayong ideya kung gaano kalayo ang handa naming abutin para makuha ang inyong site. Para sa amin, naging pundamental na ito. Mahalaga ito kung nais naming patuloy na mabuhay nang walang nawawala. Totoong tatlong bilyong dolyar ang aming kita taun-taon, ngunit laging dalawang digit ang aming kakayahang kumita sa operasyon. Wala kaming pasaning gastos sa pamamahagi ng brand gaya ng mga kompanyang napipilitang maglipat ng napakalalaking dami ng produkto sa buong mundo. Ang aming dinamika ng lugi at tubo ay umaandar sa teritoryong tatlong digit.”

Pagkatapos ay huminto siya at nagsabi: “Nang hindi nag-aaksaya ng oras sa walang katapusang usapan, hayaan ninyong mag-alok ako sa inyo.”

At nag-alok nga siya. Ginawa niya ang uri ng alok na hindi kailanman tatanggihan ng sinumang taong lohikal o makatwiran.

Ngunit ito ang aking sagot. “Mababasa ninyo nang libre ang aking mga aklat nang hindi nagbabayad ng kahit isang dolyar. Ngunit hindi ninyo maaaring kunin ang limampu’t walong taon ng dangal ng pamilya sa loob ng GILLETTE dahil lamang

sa pera. Lahat ng nakikita ninyo. Lahat ng aking itinayo. Lahat. Isang dolyar lamang ng Estados Unidos ang halaga. At ibibigay ko ang dolyar na iyon sa aking ina lamang, gaya ng nararapat. Hindi kailanman itinatakwil ng anak ang kanyang ina. Nananatili siyang anak nito magpakailanman. At hindi niya kailanman hahayaan ang sinuman na gumawa ng mga padalos-dalos o kahiya-hiyang hakbang laban sa kanya. Anak lamang siya nito.”

Tinanong nila kung maaari nila akong samahan pabalik sa hotel. Nagpasalamat ako at tumanggi. Nagpaalam ako at lumakad palayo.

Ngunit hindi pa tapos ang araw. Kailangan ko pang iligaw ang kanilang pangkat ng seguridad. Hindi na nila maunawaan kung saan ako papunta. Matapos ang tatlong oras sa loob ng sistema ng metro ng Paris, nawala ako sa kanila. Napagod sila. Sumuko sila.

At bumalik ako sa pinagsasaluhang silid sa gitna ng mga Indian at mga Brazilian, ang anak ng isang mas dakilang Diyos na balang araw ay kailangan kong bigyan ng pagdinig, gaya ng isang amang kalaunan ay nagbibigay ng pagdinig sa pinakamasamang anak na mayroon siya.

Ferdinando